

אלא לראותם בלבד.
שלהבות זעירות מרצדות.
כמה אור יש בהן. וחום. כמה זוהר. וקסם.
גם הם מסתכלים עליהן, וליבם יוצא.
רוצים לגעת, לחוש, לחבק.
אבל הנרות היקרים האלו, אור האמת של כל בית
יהודי – רחוקו מהם.
הם מנצנצים מולם מחלונות השכנים.
והם – מביטים, בגעגוע.
הם ניבטים לעברם מכל פינה וצומת רחוב,
והם – רואים, ועיניהם כלות.
כמה אור ממלא את בתינו ואת רחובותינו. כמה נחת
יהודית.
אבל הם – רק מסתכלים עליה מרחוק.
היא לא שלהם.
הבית שלהם ריק.
הידיים שלהם ריקות.
בחלונות שלהם לא מוצדת אף שלהבת זעירה של
דור יהודי חדש.
אלא לראותם.
בלבד.
365 ימים בשנה.

Bnei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים
ת.ד. 1560 בני ברק

הסיפור של רחל נ'.

הצצה אל רגע בחייה של רחל נ'.
שש וחצי שנים היא רואה תינוקות.
של אחרים בלבד.

הבית מקדם אותה בשלטים צבעוניים. ברוכים הבאים לחני ולתינוק! מזל טוב מירי, התינוקת הכי מתוקה בעולם! יש גם בלונים סביב ושתי עריסות רכות, שאמא הביאה בהתרגשות מהגמ"ח.

הן שתיהן שם, נחות ביחד אצל אמא שלה, לצד האוצרות יקרים בתבל. והיא? היא באה לבקר.

יש לה שתי שקיות עם מתנות ויש לה המון חיוכים בתיק ואת מה שעוד היא מביאה איתה – היא מקווה שאיש לא יראה.

שתי האחיות שלה. אסתר עם תינוקת שלישית, וחני שזה לה בנה הבכור.

הן שתיהן קטנות ממנה ונישאו אחריה, אבל כך רצה הבורא.

הן אצל אמא שלה ובידיהן תינוקות זעירים טהורי מבט והיא – בביתה הריק.

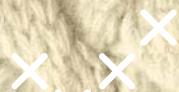
משהו באויר מתחלף ברגע שהיא מגיעה. כמו מיתר שנמתח קצת יותר מדי. החיוכים מתוחים קצת יותר מדי והמשפטים מתנגנים קצת יותר מדי והדיבורים קלילים קצת יותר מדי. הכל כדי לטשטש את מה שפחות מדי. כשהיא התחתנה חני עוד היתה ילדונת. הביטה בעיניים גדולות על שמלת הכלולות הבוהקת ואמא שמרה שלא תגע בה, חלילה.

השנים של חני רצו מהר. תינוק מלאכי בזרועותיה והיא מאכילה ומרגיעה ומערסלת וטופחת בעדינות על גב. היא רוצה לעזור לה, אמא אומרת שהתינוקות בכו המון בלילה, אבל אין לה הרבה במה. תינוקות קטנטנים כל כך, צריכים את אמא שלהם. והיא? היא אורחת. של חיוכים ופוצי מוצי.

רק לראותם בלבד.

"ושאף אחד לא יחשוב, חלילה,
שהיא לא מפרגנת או משהו. כי
היא כן. עם כל הלב. היא רק
רוצה גם"

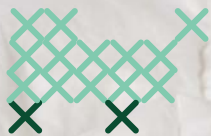

הצצה אל רגע בחייה של רחל נ'.
שש וחצי שנים היא רואה תינוקות.
של אחרים בלבד.

הסיפור של רחל נ'.

הבית מקדם אותה בשלטים צבעוניים. ברוכים הבאים לחני ולתינוק! מזל טוב מירי, התינוקת הכי מתוקה בעולם! יש גם בלונים סביב ושתי עריסות רכות, שאמא הביאה בהתרגשות מהגמ"ח. הן שתיהן שם, נחות ביחד אצל אמא שלה, לצד האוצרות יקרים בתבל. והיא? היא באה לבקר. יש לה שתי שקיות עם מתנות ויש לה המון חיוכים בתיק ואת מה שעוד היא מביאה איתה – היא מקווה שאיש לא יראה. שתי האחיות שלה. אסתר עם תינוקת שלישית, וחני שזה לה בנה הבכור. הן שתיהן קטנות ממנה ונישאו אחריה, אבל כך רצה הבורא. הן אצל אמא שלה ובידיהן תינוקות זעירים טהורי מבט והיא – בביתה הריק. משהו באויר מתחלף ברגע שהיא מגיעה. כמו מיתר שנמתח קצת יותר מדי. החיוכים מתוחים קצת יותר מדי והמשפטים מתנגנים קצת יותר מדי והדיבורים קלילים קצת יותר מדי. הכל כדי לטשטש את מה שפחות מדי. כשהיא התחתנה חני עוד היתה ילדונת. הביטה בעיניים גדולות על שמלת הכלולות הבוהקת ואמא שמרה שלא תגע בה, חלילה. השנים של חני רצו מהר. תינוק מלאכי בזרועותיה והיא מאכילה ומרגיעה ומערסלת וטופחת בעדינות על גב. היא רוצה לעזור לה, אמא אומרת שהתינוקות בכו המון בלילה, אבל אין לה הרבה במה. תינוקות קטנטנים כל כך, צריכים את אמא שלהם. והיא? היא אורחת. של חיוכים ופוצי מוצי. רק לראותם בלבד.

"היא? מה היא מבינה.
נראה אותה עם בית
מלא ילדים..."

הסיפור של מוישי ושרי ק'

הצצה אל רגע בחייהם של מוישי ושרי ק'. ארבע שנים רואים את החיים המחייכים של כולם ועובדים קשה לחייך גם הם, בכל זאת.

אין סנטימטר פנוי בבית. השולחן עמוס בסופגניות ובלביבות ובגבינות מתובלות, בקישים אישיים ובפחזניות מולאות, בפשטידות חלביות עגולות ומרובעות, בירקות בכוסות ובמה לא. הכסאות של הבית הזה ושל חצי מהשכנים מאוישים עד תומם והרצפה כולה זרועה ילדים ועגלות.

וגם הם שם, מוישי ושרי. לפני חודשיים חגגו בחגיגה נטולת כל חגיגה ארבע שנות נישואין. הם לא רואים את כל העומס ואת כל השפע. הם רואים חלל ענק וריק. הם מביאים איתם עוגת גבינה ענקית ויוקרתית בשכבות, כזו שקוצרת מחמאות מכל הקהל. אין להם ברירה. הם חייבים. מי אם לא הם יביא משהו מושקע באמת? חיים וברכי עם שלושת הפצפונים שלהם שגם ככה לא מצליחים לנשום? אסתר שהתאומים שלה מוציאים שיניים והיא לא ישנה שעה רצופה בלילה? מנחם ודבורה עם השמיניה שלא

גומרים את החודש?

להם יש זמן. המון.

להם יש כסף. בשפע.

כך לפחות כולם חושבים.

ככה הם צריכים להמשיך את ההצגה.

שהיא הכינה את העוגה בין אחת לארבע לפנות בוקר אחרי יום סוחט גוף ונפש – זה איש לא יידע.

את הסכומים שמתגלגלים אצלם כל חודש לרופאים ולטיפולים – זה איש לא יידע.

הם יושבים ליד השולחן. עם כולם וכל כך לבד.

"מתוקים הילדים שלכם. מדהימים, באמת!"

אפשרויות תרומה

- ✕ בכרטיס אשראי
- ✕ בהוראת קבע-אין צורך להחתים את הבנק
- ✕ במעטפת התגוביינא המצורפת
- ✕ בהפקדה בבנק הדואר ח-ן 20039257
- ✕ בשובר הדואר המצורף
- ✕ בהפקדה בבנק פאג"י 52 סניף 188 ח-ן 455393-409
- ✕ הרבנים המקבלים שליט"א המצוינים בגב מעטפת התגוביינא

שותפים בניסים-זוכים לניסים
1800-300-307

Bonei Olam
בוני עולם
תמיכה וסיוע לחשוכי בנים
ת.ד. 1560 בני ברק

עצוב, אתם אומרים, ומניחים בצד. אוי, אתם נאנחים, והולכים הלאה. מאוחר כבר, וצריך להזדרז. להכין את ארבע החנוכיות של הילדים, לעזור להם להדביק את הנרות, להלביש את כולם יפה כדי להגיע בזמן למפגש המשפחתי. ובכלל, חנוכה היום. צריך לשמוח. ושהשם יעזור לכל הממתינים...

כן, אתם יכולים לעשות את זה, לראות את הכאב, וללכת הלאה. להביט בעיניים לאנשים יקרי הרוח האלו, שכל חייהם מקשה אחת של המתנה קורעת, ורק להניד עפעף, בקושי. כי אתם עסוקים. כי יש לכם דברים אחרים לעשות בכסף. יש הרבה הוצאות חנוכה. יש לכם שבעה ילדים, ברוך השם, ואתם רוצים לקנות להם מתנות דמי חנוכה יפות, שכבר חודשיים אתם מתכננים.

אתם יכולים להסתפק בלדפדף, בלהציץ, בלהיאנח, ב-**לראותם בלבד**- אבל אנחנו יודעים שאתם תנהגו אחרת. יש לכם ילדים, אתם יודעים מה זה. אתם לא תסתפקו בלראות ולקרוא. אתם תפתחו את הלב הרחום שלכם ותפתחו גם את הכיס, ואתם תעשו כל מה שאתם יכולים וגם מעבר, כדי שחנוכה הבא יהיה גם אצל כל האנשים היקרים האלו - חנוכה של אור אמיתי. שגם שם יהיה למי לחלק דמי חנוכה ועם מי לשחק בסביבון ולמי להראות בהתרגשות 'אש! חנוכה!'
שלא יהיה להם עוד חנוכה כזה של 'לראותם בלבד'.
כי היה להם כבר די והותר.